

אור השמש ואור הירח

טיבט - סין

לפני שנים רבות, במדינה רחוקה חי נסיך בשם אור-השמש. אור-השמש חי בארמון מפואר יחד עם אביו, שהיה שליט המדינה. אמו של אור-השמש מתה כשהוא היה עוד קטן, וכשהוא היה נער אבא המלך התחתן שנית. וכך חי אור-השמש עם אמו החורגת ועם בנה בשם אור-הירח.

אבא של אור-השמש ואחיו החורג אור-הירח אהבו אותו מאוד, אך האמא החורגת שנאה אותו. היא רצתה שהבן שלה אור-הירח יהיה היורש של הממלכה. וכך, כששני הנערים חיו בשלום, האישה הנבזית תכננה איך להתפטר מאור-השמש לתמיד.

ויום אחד היא חשבה שמצאה פתרון. היא נשכבה בחדרה, גנחה ובכתה כאילו היו

לה כאבים נוראים. הודיעו על כך מיד למלך והוא בא אליה ונבהל מאוד כשמצא אותה במצב כזה.

"אישתי היקרה" קרא "מיד אזמין הנה את רופא החצר."

"לא" אמרה המלכה "זה לא יעזור לי. אני עומדת למות ואת התרופה היחידה

שיכולה להציל אותי לא אוכל לקבל." "תרופה מיוחדת?" שאל המלך "אם יש משהוא על פני כדור הארץ שיכול להציל אותך, בוודאי אוכל להשיג. אמרי לי רק מה זה ואני אדאג לכך מיד."

היא נאנחה שוב ואמרה "זה יותר מהממלכה שלך. לתרופה זו אופי מיוחד ואני לא רוצה לדבר על כך." והיא שוב נאנחה והתנשפה כבדות כאילו הכאבים התגברו, והמלך כמעט ויצא מדעתו כשראה אותה במצב כזה.

"אמרי לי! אמרי אהובתי! לא חשוב מה זה, אשיג זאת. אני מבטיח!"

"זה הבן שלך" לחשה האישה הנבזית

בינתיים נסי לישון."
כשרצה לצאת מהחדר פגש בדלת את
בנה של המלכה, אור-הירח. כשהביט
בפניו של הנער הבין שזה שמע את דבריו
האיומים. "אני חייב להסביר לנער את
תוכניתי" חשב אך כעבור רגע הגיע אליו
שליח עם מסר חשוב והוא שכח את הנער.
אור-הירח נבהל נורא. הוא באמת שמע
את חלק מהשיחה בין המלך ואמו, כי
שניהם דיבור בקול רם. הוא חשב שאחיו
החורג נמצא בסכנה איומה. כשרק
התאושש מהזעזוע הוא רץ מהר אל
אור-השמש וסיפר לו את כל הדבר.
אור-השמש הצטער יותר על כך שאביו
יהיה מוכן להרוג אותו, מאשר על החיים
שלו עצמו, אך לא היה זמן לבכי, כי עליו
היה לעזוב את הארמון מיד, ולמצוא מקום
מסתור עוד הלילה.
"אלך איתך" הכריז אור-הירח.
"לא" ענה אור-השמש "אינני יודע איזה
סכנות אפגוש. אל תחשוב על זה כלל."

"אור-השמש זרק עלי כישוף. אמות עוד
הלילה אם לא אוכל לשתות מדם לבו!"
המלך נרתע בחלחלה. הוא אהב את בנו
מאוד ולא עלה בדעתו להרוג אותו. ובכל

זאת הוא חייב לעשות משהו, ומהר מאוד.
הוא חשב "המלכה השתגעה. מוכרחים
למלא את רצונה, ואני כבר נתתי הבטחה
שממנה לא אוכל לסגת. אני אהרוג עז
ואתן לה את הלב. כשהיא תבריא היא
תהיה שמחה שכך הטעית אותה". לכן
הוא התקרב למיטה ודיבר אליה "יקירתי,
חייך הם חשובים לי יותר מבנים רבים.
מיד תקבלי את לבו של אור-השמש. אך

מים. בסוף עינו תפסה דבר מה אדום על צוק סלע במרחק. הוא מיהר לשם וראה דלת אדומה בסלע. הוא דפק בה והדלת נפתחה על ידי אדם זקן בעל מראה חביב. אור-השמש היה כל כך מאושר כשראה

בן-אדם במקום נידח זה, שמוכן היה לנשק את זקנו הארוך של האיש. הוא סיפר את סיפורו וביקש עזרה לאור-הירח. המתבודד מיד יצא איתו למקום בו שכב אחיו. יחד העבירו את אור-הירח למערת המתבודד, שם הזקן טיפל בנער עד שזה

"כן" קרא האח החורג "מה יהיה לי הבית הזה כשלא תהיה כאן, אחי היקר. חיי יהיו כמו חייך, לאן שלא יביא אותנו הגורל." לא ניתן היה לשכנעו ולכן כעבור זמן קצר שני הנערים התחמקו מהארמון בסתר ויצאו לעולם הרחב.

הם הלכו יום ויומיים ולנו כשרק מצאו מקום מתאים. ביום השלישי הם הגיעו למדבר יבש ורחב ידיים, בלי שראו סימן חיים כלשהו, ולא מצאו גם מים כדי לשתות או דבר מה כדי לאכול. בסוף, עייפים נורא נפלו על החול.. "אחי היקר" אמר אור-הירח "לא אוכל לכת הלאה. הפרד ממני ולך לבדך. אין טעם שנמות שנינו יחד."

אור-השמש לא התווכח עם אחיו, ורק דאג שיוכל לשכב בנוחות, כפי שרק ניתן היה במקום זה. הוא עודד אותו ואמר לו לחכות לחזרתו, כי הוא לבטח ימצא ויביא איתו עזרה. ואז הלך והביט סביב כדי לראות האם יראה סימן כלשהו של מעיין או בור

התאושש לגמרי.

שני הנערים התחילו עכשיו את חייהם
אצל המתבודד הזקן, שחיבב אותם כאילו
היו הבנים שלו.

כך עברו שבועות וחודשים והם חיו
במערה אחרי הדלת האדומה.

בארץ זאת שלט קחן, מלך גדול שהיה
איש רשע, בעל מזג סוער וחשדן גדול.
מעל הכל קחן זה פחד מאנשים זרים.

פעם ניבאו לו כי שאיש צעיר מארץ זרה
ייקח ממנו את כתרו ואת השליטה על
הארץ. לכן הוא חוקק חוק שכל אדם צעיר
שיגיע מארץ זרה ייתפס על ידי חיילים
ויושלך למערה שם יאכלו אותו שלושה
דובים-שדים עזים.

באופן כלשהו נודע לקחן על שני הנערים
החיים במערה המתבודד בעלת דלת
אדומה, והוא שלח חיילים כדי לקחת
אותם.

האיש הזקן ראה את החיילים המתקדמים
לעבר מערתו ומיד הבין מה כוונתם. הוא

רץ מהר אל הנערים ואמר להם להסתתר.
אור-השמש נכנס לחבית גדולה של מנגו,
וכרע ברך עד שהפרי כיסה אותו כליל.

אור-הירח הסתתר בשק תבואה.

כשהחיילים הגיעו למערה המתבודד נתן
להם להיכנס. "נערים?" אמר "אין כאן כל

נער. אני איש בודד ואין לי בנים. אני חי
במדבר הזה שנים רבות, לבדי, בלי אישה
או ילד. אתם בוודאי טועים?"

החיילים דחפו את המתבודד. "מוטב שלא
תשקר לחיילי הקחן."

"לא שיקרתי" ענה הזקן "אך אם אינכם

מאמינים, בואו וחפשו בעצמכם."

הקצין תפס את האיש בזקנו "אתה חושב
שתכריח אותנו לחפש?" קרא "לא נעשה

זאת! אני יודע שיש כאן נער ומוטב

שתמסור אותו לנו מיד!" הוא הרים את

חרבו מעל ראשו של הזקן אך טרם הספיק

לעשות דבר מה אור-השמש קפץ

מהחבית ותפס את הקצין בידו.

"אהא" אמר הקצין "אז בכל זאת אתה

כאן."

החיילים קשרו את אור-השמש, שמו אותו על סוס ולקחו אותו משם בלי שניתן לו להיפרד מהמתבודד.

אך כאשר הם התקדמו כברת דרך לכוון ארמון הקחן, נזכר הקצין שדובר על שני נערים שחיים עם המתבודד. הוא עצר, סובב את סוסו ואמר לכיתה שלו לחזור מיד למערת הזקן. אור-השמש הבין את הכוונה. "אין כבר כל דרך מילוט לאחי" חשב "החיילים יפתיעו אותו לפני שיספיק להסתתר."

"וי לי" קרא "וי לי. עדיף היה שאמות כמו אחי, במקום שייקחו אותי מכאן."

"למה אתה מתכוון?" שאל הקצין.

"למה שאמרת" ענה אור-השמש "בדיוק כשבאתם חזרנו מכריתת קבר של אחי.

ועכשיו אבינו המאמץ ימות מצערו, כי

איבד את שני בניו וזה תוך יום אחד!"

הקצין עצר וכך גם החיילים שאחריו. היום היה חם ולא היה להם חשק רב לחזור כל

הדרך למערת הזקן ללא סיבה.

"איש צעיר" שאל הקצין "האם אחיך מת

באמת, ואין כבר אף צעיר זר במערה?"

"הרי אמרתי כך" ענה אור-השמש "באמת,

אינני יודע מה טוב יותר, האם להיות מת

ליד אחי או שהוא יהיה כאן על ידי, ויחלוק

איתי את מצבי הביש."

הקצין התלבט, אך בסוף סבב את סוסו

ואמר לחיילים להמשיך לארמונו של הקחן.

אור-השמש שמח שהציל את חייו של

אחיו, אך בדרך המשיך להיאנח ולבכות,

כד שהחיילים ימשיכו להאמין בדבריו.

הדרך לארמון הקחן הייתה ארוכה וכאשר

אור-השמש והחיילים הגיעו לארמון

השמש התחילה לשקוע.

קרה שלקחן היו שתי בנות, והבת הבכורה

ישבה בדיוק על גגו של הארמון, כדי

לנשום קצת אוויר צח אחרי יום חם. היא

הביטה למטה וראתה את שורת החיילים

המובילים את אור-השמש, עם ידיים

קשורות מאחור. הוא הרים בדיוק את

איש זר מאשר לכתרו של אביה! שימו
אותה בכלא ולמחרת קחו שני שקים
גדולים. לאחד הכניסו אותה, לשני את
הזר והשליכו את שניהם למערת
הדובים-שדים!"

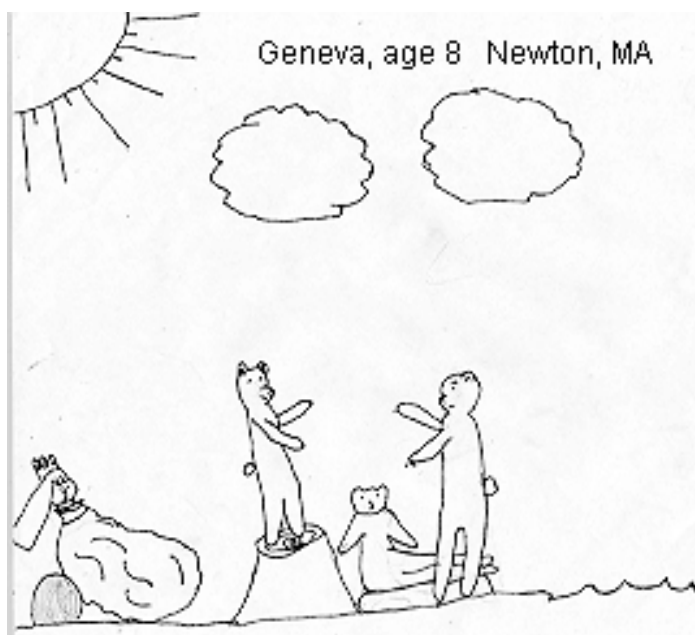

הנסיכה הייתה גאה מדי כדי להראות את
פחדה לחיילים והיא נתנה לקשור את ידיה
ולהוביל אותה משם.

אור-השמש נאנח עמוקות כשראה את
הנסיכה כלואה באותו מקום בו הוא היה.
"וי לנו" אמר "זה שאני אמות זה לא כלום,

ראשו ומבטיהם נפגשו.
אור השמש השוקעת נפלה על פניו
החוורים ושערות השחורות שלו ובעיניו
ראתה הנסיכה עצב רב.
"מעולם" חשבה הנסיכה "מעולם עוד לא
ראיתי אדם צעיר כל כך נאה" והוא,
כשהביט למעלה חשב שרואה אותה רק
בדמיונו, כל כך יפה הייתה.
הנסיכה מיד התחילה לחקור מי האיש
הצעיר ולמדה שזה בחור שנידון למות
בגלל הנבואה המוזרה, ושלמחרת ישליכו
אותו למערת הדובים-שדים. היא רצה מיד
לאביה הקחן, כרעה לפניו על ברכיה
וביקשה לחוס על חייו של הזר הצעיר.
הקחן חי בפחד יומיומי מפני הנבואה
שצעיר זר יגזול ממנו את כתרו. כששמע
את בתו המתחננת לרחמיו התחיל לרגוז
מאוד. בכל זאת היא המשיכה לבקש
רחמים לצעיר ואז הכעס שלו עבר כל
גבול. הוא קרא לחיילים ואמר להם "קחו
אותה מכאן. היא דואגת יותר לאיזשהו

קרא "אל תפחדו! ליבו של דוב לא תמיד כל כך אכזר כמו שאומרים בני אדם. לא באנו כדי להמית אתכם אלא כדי לשחרר אותכם מכאן. נער ונערה בעלי רגשות

אצילים כאלה חייבים לחיות בשלום. לכו ועל תחשבו יותר על דובים-שדים כאויבים שלכם, אלא כעל ידידים!"
כשהנסיכה השתחררה היא הלכה ישר אל אביה, שבינתיים התחרט והצטער על כעסו. אור השמש מיהר למערת המתבודד כדי שינחו פחדים של אור-הירח והזקן.

כי אני איש זר. אך חבל לי עליך, נסיכה יפהפייה שתמותי גם את."
"לא, איש צעיר" אמרה היא "אל תתאבל עלי. אני רק נערה חסרת מחשבה שלחייה אין כל ערך בעולם זה. אם אבי רוצה במותי, אשמע לרצונו בלי להצטער. אך חבל לי עליך, כי אתה זר. וזה יותר משלבי יכול לסבול!"
כשהם כך דיברו ביניהם הדובים-שדים שנמצאו בקרבתם שמעו את שיחתם. לבו של המנהיג שלהם התרכך מהדברים. הוא פנה לחבריו.
"האי-אנוכיות של שני בני מוות אלה נוגעת ללבי. אם יש בבני אדם אצילות כזו, אינני רוצה יותר להמיתם ולאכול מבשרם."
השניים האחרים שגם הם התרשמו מאוד מדברי הנסיכה והצעיר הסכימו איתו מיד, והחליטו שמעתה הם רוצים להיות לידידי אנשים ולא לאויביהם. כשנפתחה דלת המערה שלהם הם ראו שאור-השמש והנסיכה נבהלו מאוד מהם, ואז המנהיג

זמן לא רב אחר כך התקיימו שתי חתונות,
זו של אור-השמש וזו של אור-הירח
שהתאהב בבתו הצעירה של הקחן.
וכך התמלאה הנבואה שהקחן פחד ממנה
זמן רב. רק שזה קרה לא כפי שהוא חשב.
הוא פשוט החליט לוותר על כס המלכות
שלו למען אור-השמש, אותו התחיל
לאהוב מאוד. הוא אמר ששלט כבר זמן
מספיק והעדיף שבתו הבכורה ובעלה
ישלטו במקומו.

וכן! זמן לא רב אחר כך הם כולם ביקרו
אצל אבא של אור-השמש. מצאו אותו זקן
ועצוב על אובדנם של שני הבנים. בינתיים
המלכה הנבזית מתה כי הייתה נבזית מדי
כדי לחיות. הקחן והמלך החליטו לאחד
את הממלכות עבור הצעירים. וכך כולם
חיו עוד זמן רב בשלום ובאושר.